

Boekverslag Nederlands *Alleen maar nette mensen* door Robert Vuijsje

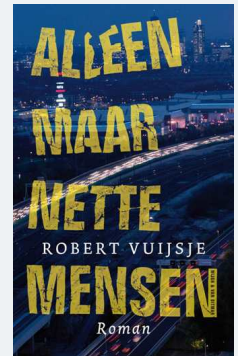
Boekverslag door een scholier

4623 woorden

5 jaar geleden

5 keer beoordeeld

Auteur	Robert Vuijsje
Genre	Psychologische roman
Eerste uitgave	2008
Vak	Nederlands

Motivatie

Toen we de opdracht kregen om een leesverslag te maken, schoot bijna onmiddellijk het boek *Bonita Avenue* m'n hoofd in. Mijn ouders raadden me het boek ook allebei aan, omdat ze vonden dat het een goed boek voor me was. Na twee dagen gaf ik het op. Ik zocht een minder dik boek en toevallig lag *Alleen Maar Nette Mensen* op mijn vaders nachtkastje. Ik las de achterkant van het boek en het onderwerp leek me geschikt genoeg. Het onderwerp leek te gaan over de jongere generatie – mijn generatie dus – en ook over de Nederlandse allochtonen. Het leek me wel een leuk boek. Er was bovendien niet veel tijd meer om een ander boek te kiezen.

Samenvatting

Proloog

In de proloog wordt een dialoog gegeven van een ontmoeting tussen David en Rowanda. Haar naam staat afgebeeld op haar gouden tanden in haar gebit en het is een flitsende kennismaking. David valt voor negerinnen met grote borsten en dikke billen. Het volgende hoofdstukje is een bladzijde uit het dagboek van David waarin hij zijn opvatting geeft over de multiculturele samenvatting. Daarin wordt beweerd dat de ene bevolkingsgroep zich steeds afzet tegen de andere bevolkingsgroep en dat de eigenaardigheden van die bevolkingsgroepen afhankelijk zijn van wie er naar hen kijkt.

Februari

David Samuels is een 21-jarige zoon van een programmamaker bij de Nederlandse televisie. Ze wonen in Oud-Zuid in Amsterdam en behoren tot de incrowd van de intelligentsia. David heeft drie jaar geleden zijn gymnasiumopleiding voltooid aan het Barleus in Amsterdam. Daar heeft hij ook Naomi leren kennen, een heel aardig meisje met wie hij al jaren verking heeft. Het is ook het enige meisje met wie hij seks heeft gehad. Zijn vrienden zijn Bas en Daan met hun andere klasgenoten Esther en Annet. Die zijn allemaal braaf aan de studie gegaan, maar David is zoekende naar de zin van zijn bestaan sinds hij het gymnasiumdiploma op zak heeft. Het is het afgelopen jaar dan ook slecht gegaan in zijn relatie met Naomi. De spanning is er van af en het jonge stel komt nauwelijks meer tot seksuele prestaties. Toch blijft ze hem vaak lieve sms-jes sturen.

Zijn ouders die graag groot doen met hun vriendenkring, besluiten dat David maar eens wat moet gaan doen en vertellen in het openbaar dat hij met een bevriende dokter Bornstein moet gaan praten.. In deel 1 worden nu steeds enkele verhaaldraden door elkaar verteld: de kennismaking van David met de wereld van Rowanda, de negerin Queen uit de Bijlmer, de tanende relatie in het nabije verleden met Naomi en zijn bezoeken aan dokter Bornstein. David is joods (over het joodse verleden van zijn voorouders die in Auschwitz zijn omgekomen wordt later nog wel iets verteld) maar ziet er Marokkaans uit. Op straat wordt hij dan ook voor een Marokkaan aangezien en hij moet derhalve steeds uitleggen dat hij een “witteman is”. Met een oude negervriend van het gymnasium regelt hij dat hij een negerinnendisco in Amsterdam bezoekt. Daar komen vrijwel nooit witte jongens.

De negerin Rowanda die hij ontmoet, is flink geschapen mag je wel zeggen. Ze is ook heel donker en heeft een breed achterwerk. Ook heeft ze maat 95 F van haar BH-cup. Hij moet namelijk haar nieuwe BH betalen als hij wat met haar wil, want het aanraken van haar lichaamsdelen betekent toch wel het betalen van wat euro's. Het lijkt er dus best wel op dat Rowanda profiteert van het rijkeluiszootje David. Hij heeft naar haar maatstaven gemeten ook maar een kleine piemel en dat vergroot zijn zelfvertrouwen niet. En van orale seks (tenminste pijpen) houdt ze ook niet: hij moet haar wel likken, want daar houden Surinaamse mannen weer niet van.

Bovendien weet hij meteen wel dat hij in een Surinaams gezin is binnengekomen. Hij heeft te maken met de broer en moeder van Rowanda die zich ook overal mee bemoeien. De broertjes en neven houden er ook een dubbele moraal op na: ze hebben allemaal vriendinnen of vrouwen, maar “playeren” er lustig op los en vertellen die verhalen ook nog aan elkaar. David wil een echte negerin en geen bounty (dat is een negerin van buiten maar een blanke van binnen) en Rowanda lijkt wel in aanmerking te komen voor het type van die echte negerin. In zijn dagboek noemt hij dat de vrouw met de dikke gouden Sherida-ketting om haar nek, maar wel intellectueel is.

Het koppel levert wel problemen op, want als ze gaan winkelen in de PC Hoofstraat moeten ze hun tas laten doorzoeken en wanneer ze 's avonds samen naar een leuke club willen gaan, worden ze geweigerd onder het motto dat er geen plaats is voor hen tijdens een besloten avond.

Maart

In dit deel worden beide families met elkaar in aanraking gebracht. Eerst gaat Rowanda (voor Davids moeder steeds Rawana) op bezoek bij de familie in Oud-Zuid. Het is duidelijk dat de dikke Surinaamse helemaal niet past in de kring van de Samuels. Ze valt dan ook aardig uit de toon. Ook haar vragen naar de beroepen van de kennissen die allemaal denken dat ze beroemd zijn, worden niet op prijs gesteld. Omgekeerd is de situatie humoristisch wanneer Davids ouders een bezoek brengen aan de Bijlmer en geconfronteerd worden met het eenvoudige gezin waarin Rowanda is voortgekomen. In de auto op weg naar huis is het dan ook aardig stil. De meegebrachte champagne was duurder dan het totale eten, merkt Davids vader wel op. Neef Ryan van Rowanda nodigt David uit een keer mee te gaan stappen. Wanneer David zegt dat hij niet weet of Rowanda dat goed vindt, begint Ryan te lachen. Dat moet je helemaal niet vragen, vindt hij. Ze gaan stappen en ze ontmoeten natuurlijk andere zwarte meisjes. Wanneer David op het punt staat een Antilliaans meisje te versieren, komt Rowanda met haar nichtje binnen. Ze maakt een scène en vertrekt. Wanneer hij enkele dagen later opbelt, wil ze niets meer met hem te maken hebben. (De vraag die bij de lezer kan opkomen is, of het niet allemaal doorgestoken kaart van de Surinaamse familie is)

David beproeft zijn geluk daarna op etnodatingsites en krijgt contact met ene Lady Soul, met wie hij een afspraak maakt. Wanneer hij deze Muriel later ontmoet, blijkt ze wel heel grote borsten (maar 95 G) te hebben, maar verder is ze heel klein en intelligent is ze ook al niet. Wanneer hij bij het vrijen een condoom moet gebruiken, gaat het mis. Hij

heeft een slappe gekregen.

Tussendoor heeft de lezer een aantal korte flitsen gekregen van een nacht in een yacuzzisuite van een hotel bij Schiphol waar Naomi en David proberen om weer wat dichterbij elkaar te komen. Het is vlak voor kerst: ze praten over hun relatie, gaan uiteraard in bad maar tot seks komt het niet meer. Het lijkt alsof hun relatie altijd vast heeft gelegen in een schema van 18 jaar maar dat ze het daarna niet meer hebben geweten. Kort daarop vieren ze met elkaar Kerstfeest. De eerste dag bij Davids ouders en de tweede dag bij Naomi's ouders. Het zijn geen flitsende dagen. Wel geven ze elkaar nog mooie cadeautjes, maar er zit goed de klad in wat hun relatie betreft. Dat komt voornamelijk door de houding van David, maar Naomi wil hem wel de tijd geven om na te denken. Intussen probeert ze hem te stimuleren een studie op te pakken.

David bezoekt Rowanda nog een keer, maar ze weet nog niet of ze met de verkering verder wil gaan. Ze wil immers geen liegman en David blijkt nu ook gelogen te hebben. Ryan gaat met David shoppen en dan ziet hij een zwart vrouwtje dat hij kent, voorbijkomen: hij maakt een afspraak om in de kelderbox van haar appartement seks met hen beiden te hebben. En dat gebeurt. Wel moeten ze een condoom gebruiken. Wanneer Ryan Isidra heeft "gepakt", wordt David door haar oraal bevredigd. Hij schaamt zich kort daarna wel.

Maar in de dagen erna probeert hij het met wisselend succes steeds met zwarte vrouwen aan te leggen. Dat komt hem ook op een afstraffing te staan, waarbij zijn gezicht verbouwd wordt, wanneer hij in een bar Almede probeert te versieren; een man die hij als Scarface betitelt, lijkt daar niet zo van gediend te zijn. Hij moet zich onder behandeling stellen van Spoedeisende Hulp en ontmoet daar o.a. zijn oud-klasgenootje Esther die daar als co-assistent loopt. Ze heeft het verder geschopt dan hij. In de tussentijd is er veel MSN- en smsverkeer. Naomi blijft steeds lieve berichtjes sturen en van andere vrouwen krijgt hij regelmatig uitnodigingen om seks te hebben. Wanneer zijn moeder een keer naar salsales gaat, moet hij met zijn vader een maaltijd klaarmaken. Bij Albert Hein ontmoeten ze een aardig Marokkaans meisje Naima, dat hem vraagt hoe hij aan de verwondingen in zijn gezicht komt. Hij is tegen een deur gelopen, antwoordt hij.

Van Bas hoort hij dat er ook in Memphis Tennessee grote negerinnen lopen die misschien wel intelligent zijn. Via weer een gesprek met dokter Borstein neemt hij een besluit om naar Amerika te gaan. Maar eerst maakt hij nog een avondje "ploegendienst" mee. Ryan wordt gebeld door een van zijn vrienden met de mededeling dat ze een Antilliaanse vrouw hebben gevonden die het bereid is met hen allen te doen. Er volgt dan een vrij onsmakelijk avontuur waarbij vijf mannen seks hebben in ploegendienst (dat wil zeggen ze lossen elkaar af) De vrouw (Juchi) wil het eigenlijk alleen liever niet met die "Marokkaan" doen (dat is David) maar aan het einde van de ploegendienst mag hij toch ook. David bedankt voor "de eer".

April

David vertelt eerst zijn ouders en later Naomi via MSN dat hij naar Amerika gaat om tot bezinning te komen. Naomi geeft aan dat het oke is en dat hij maar goed moet nadenken. Tegen Bas vertelt hij dat hij op seksvakantie gaat. In Memphis beleeft hij inderdaad heel gemakkelijk seksavonturen, maar net als in Amsterdam moet hij er wel steeds voor betalen. Zo moet hij voor het "gebruik" van het negerinnetje LaShondra 50 dollar betalen, zodat ze haar nagels kan laten doen. Ook mag hij een club mee met het meisje met de grootste borsten (Diamond) die hem wel voor 20 dollar "een blow job" aanbiedt. Maar uiteindelijk praten ze slechts met elkaar: David vertelt haar over Naomi die hij nu weer begint te waarderen. Wanneer hij later in de bar andere mannen met de hoeren bezig ziet, schaamt hij zich

voor dat gedrag.

Wanneer hij contact met Bas onderhoudt via MSN, begeeft zijn computer het. Een iets oudere zwarte vrouw Rosalyn vraagt of ze hem kan helpen: ze is lerares op de universiteit en dus wel intellectueel. Ze nodigt hem uit om naar musea te gaan en ze praten over literatuur en het leven. Wat wil je met je toekomst?, vraagt ze hem. Hij begint inderdaad na te denken. Wanneer ze gaan shoppen koopt hij allerlei dingen voor Naomi (een boek, pumps van Calvin Klein die ze ooit op Tenerife was kwijtgeraakt, en hij laat een gouden armband maken met de namen van Naomi en David) dat belooft dus wat goeds. Hij belt met Borstein om hem te zeggen dat hij een zwarte intellectuele vrouw heeft gevonden, maar dat die eigenlijk net zo is als een witte intellectuele vrouw. Dan kan hij net zo goed met Naomi zijn, vindt hij. En een domme, zwarte vrouw alleen voor de begeerte, wil hij ook niet meer.

Hij neemt het vliegtuig terug. Tijdens de vlucht ontstaat nog een humoristische situatie, wanneer het Nederlandse stel dat naast hem zit, denkt dat hij een Marokkaan is. Zodra hij iets verdachts in de zin heeft, zullen ze niet schromen in te grijpen, want ze verdenken hem een terrorist te zijn. Ook bij deze Nederlanders hoort hij dus niet.

Thuisgekomen zit hij op MSN, wanneer Bas een vervelende mededeling voor hem heeft: Naomi is sinds kort bevriend met Daan. Dat is een dreun in zijn gezicht: hij was er immers in Amerika achter gekomen dat hij beter terug kon gaan naar Naomi. Het welkomstfeestje van zijn moeder mislukt dan ook. Daan geeft in een telefoongesprek aan dat David er zelf voor heeft gekozen. Van Ryan hoort hij dat ook Rowanda een andere kerel heeft. Naomi belt hem nog wel op en zegt dat nu eenmaal alles zo gelopen is. Ze vindt het jammer voor David maar ze moet verder in haar leven. Wanneer hij bij haar moeder aanbelt, wordt hij niet meer toegelaten.

Het wordt dertig april en David ziet hoe de koninklijke familie Amsterdam aandoet. Wanneer hij ziet dat Willem-Alexander (40 jaar oud) zich in een jute zak hijst om te gaan zaklopen, beseft hij dat hij niet bij dat land wil horen. Niemand accepteert David beseft hij: hij voelt zich geen Nederlander, Rowanda en Naomi willen hem niet meer. Alleen Marokkanen mijden hem niet. Hij moet maar Marokkaan worden.

Terug van het Museumplein ziet hij een mooi meisje lopen. Het blijkt Naima van Albert Hein te zijn. Hij spreekt haar aan. Ze is weliswaar Marokkaanse maar uit Casablanca, waarmee ze wil aangeven dat ze wel ontwikkeld zijn en ook in een betere buurt wonen. Ze praten over eten, maar voordat hij bij haar thuis mag komen eten, zijn er nog heel wat rituelen af te werken.

Bron: <http://www.scholieren.com/boek/9374/alleen-maar-nette-mensen/zekerwetengoed>

Verhaaltechniek

Titelverklaring

In Oud-Zuid wonen “alleen maar nette mensen.” Of zoals de verteller zegt in de roman: *In Oud-Zuid is ‘alleen maar nette mensen’ codetaal. Iedereen weet dat je bedoelt: geen mensen die ze allochtonen noemen en vooral geen Marokkanen.* (blz. 13) De uitdrukking komt daarna nog diverse keren in de roman voor. (blz. o.a. 115, 182, 229, 276)

Bovendien is de titel ironisch, want het gaat er in de roman allesbehalve netjes aan toe: er zijn vrij veel seksueel getinte passages die onverbloemd worden beschreven. Niet het 'alledaagse' ritueel van nette mensen.

Structuur & perspectief

Er is een proloog waarin David kennismaat met de Queen van de Bijlmeer, Rowanda. Daarna vertelt hij in een dagboekantekening wat hij vindt van de multiculturele samenleving.

Vervolgens wordt de roman onderverdeeld in drie grote delen. Deze hebben respectievelijk de aanduiding van de maanden Februari, Maart en April. Deze delen worden onderverdeeld in veel kleine in hoog tempo vertelde hoofdstukken van ongeveer 3 à 4 bladzijden. Deze hoofdstukken hebben alle een titel, die vaak in de tekst van het hoofdstuk terugkeert.

Deel Februari (blz. 12-97) 25 hoofdstukken

Deel Maart (blz. 100-226) 36 hoofdstukken

Deel April (blz. 228 -286) 18 hoofdstukken

Vooraf in deel Februari en Maart zijn er twee verhaaldraden waarvan de chronologie door elkaar loopt. Het heden is dan de maand waarin het verhaal wordt verteld, en het verleden is de periode waarin David en zijn schoolvriendinnetje Naomi zich van elkaar verwijderen. Deel April wordt wel chronologisch verteld.

Een aantal hoofdstukken heeft zoals de laatste tijd in meer actuele romans de structuur van een MSN-gesprek. Ook sms-taal komt in de roman voor.

Thematiek

Queeste

“Alleen maar nette mensen” is een queesteverhaal: de zoektocht naar de zin van het bestaan en bij welke groep je hoort. Voor David die van joodse afkomst is en in de rijke wijk Oud-Zuid woont, is het na het behalen van zijn gymnasiumdiploma niet zo maar vanzelfsprekend wat hij gaat doen. Zijn ouders hopen op een universitaire studie zoals zijn vrienden en zijn vaste vriendin Naomi doen, maar David is niet van plan om de wensen van zijn ouders op te volgen. Natuurlijk wordt hij niet gehinderd door gebrek aan geld en dat maakt zijn bestaan niet moeilijk, maar hij wil ook niet een uitgestippeld leven volgen. Dat blijkt wel uit het jacuzzigesprek dat hij en Naomi hebben om hun relatie op te frissen.

Personages

Rowanda

Rowanda is een grote Surinaamse negerin. Ze heeft een goede band met haar familie en die bemoeien zich met alles. Ze hecht veel waarde aan trouw en openheid en heeft moeite met vergeven. Ze komt uit een arm milieu en is niet erg intelligent.

Naomi

Naomi is Davids eerste vriendinnetje en een lief meisje. Ze blijft lang hopen en wachten op David maar uiteindelijk krijgt ze toch een andere vriend. Ze is slim en heeft een rustige persoonlijkheid.

David

David is erg zoekende. Hij voelt zich niet helemaal op zijn plek in de wereld doordat hij vaak voor Marokkaan wordt aangezien terwijl hij Joods is. Hij heeft een seksuele voorkeur voor grote negerinnen maar wil het liefst een intelligente vrouw. Als dit verenigd zou zijn in 1 persoon is hij het gelukkigst. Hij twijfelt veel en heeft moeite met

beslissingen te maken. Pas als hij zich realiseert wat hij niet wil, weet hij wat hij wel wil.

Rosalyn

Ze geeft les op de universiteit en is intelligent, ook is ze groot en donker. Zij laat David realiseren dat intelligentie niks met huidskleur te maken heeft.

Naima

David komt Naima tegen in de supermarkt. Ze is Marokkaans, slim en lief. Hij voelt dat hij bij haar zichzelf kan zijn en ze gaan een relatie aan.

Decor

De plaats van handeling is Amsterdam. Deel 1 en 2 spelen zich daar geheel af en in deel 3 gaat de verteller voor een seksvakantie naar Tennessee (VS) Om de queeste af te maken keert hij natuurlijk terug naar Amsterdam. De handeling speelt zich vooral af in de wijk Oud-Zuid waar immers "alleen maar nette mensen wonen." Alleen David breekt uit dat milieu uit, omdat hij het saaie leven van o.a. Naomi zat is en zijn begeerten naar een zwarte negerin wil vervuld zien. Hij komt dan ook in de mindere wijken van Amsterdam terecht o.a. de Bijlmer. In die wijken ziet hij wel zijn seksuele verlangen ingelost o.a. bij Rowanda, maar ook is hij getuige van het werken in "ploegendienst": zo wordt een groepsverkrachting weliswaar met goedkeuring van het vrouwelijk slachtoffer eufemistisch genoemd.

Het is een actuele roman met verwijzingen naar moderne attributen als mobiele telefoons, Ipods, MSN-contacten. Duidelijke verwijzingen naar data en jaartallen worden behalve de indeling in de delen Februari, Maart en April niet gegeven.

Maar er valt wel te beredeneren dat we waarschijnlijk in 2007 zijn gesitueerd. Naomi, het vriendinnetje van David, heeft als hotmailadres Naomi86. Dat houdt in dat ze in dat jaar geboren zal zijn. Ze is 21 jaar, namelijk net zo oud als David bij wie ze op het Barleus heeft gezeten.

In een van de laatste hoofdstukken laat de verteller de koningin en kroonprins in Amsterdam optreden maar dat is in werkelijkheid niet op 30 april 2007 geweest. Wel vertelt hij daar dat de prins veertig jaar is. Willem-Alexander is in 1967 geboren en is dus in 2007 veertig jaar.

Bron: <http://www.scholieren.com/boek/9374/alleen-maar-nette-mensen/zekerwetengoed>

Tijdsverloop

Zoals hierboven al werd vermeld, heeft het boek geen compleet chronologische volgorde. Er zijn veel flashbacks in het verhaal, wat het soms moeilijk maakt om precies te weten waar het moment zich afspeelt. Op het einde gaat de tijd voornamelijk chronologisch.

Verdiepingsopdracht

Ik vroeg mijn moeder om haar mening over het boek. Haar eerste reactie was: 'Mmm.' Ik vroeg haar wat ze daar precies mee bedoelde, waarop ze vroeg of ik het dan wel een leuk boek vond. Ik antwoordde ja. Zij vond het boek een

tegenvaller. Ze kreeg van zoveel kanten te horen dat ze het boek toch echt moest lezen omdat het 'zo'n goed boek is!'. Uiteindelijk deed ze mee met de rest en begon ze het boek te lezen. Ze vond het een vaag boek en niet zoals ze verwacht had. Soms kan dat positief zijn, maar in haar geval vond ze het negatief. Ze had redelijk grote verwachtingen over het boek en toen ze het uit had, waren die verwachtingen veel te hoog. Ze vond het zeker geen slecht boek, maar of het nou tot de bestsellerlijst hoorde, betwijfelde ze.

Mijn mening daarentegen was toch wel anders. Ik vond het wel een goed boek, ik denk dat dat mede komt doordat het onderwerp misschien toch wel meer geschikt is voor een jongere generatie dan mijn moeder. Mijn generatie dus. Ons oordeel is dus wel anders.

Evaluatie

'Dag schoonheid', zei ik. 'Ik ben David. Wie ben jij?' Zo luiden de eerste zinnen van het boek. Het is een goed begin van het boek, de zinnen keren vaak terug in het verhaal en spelen een belangrijke rol. De schrijver heeft goed nagedacht over dit begin, neem ik aan.

Het boek is vlot geschreven, ik vloog door de hoofdstukken heen – niet altijd al te makkelijk, moet ik toegeven. Sommigen waren nogal filosofisch (neem het tweede hoofdstuk *Davids dagboek: De multiculturele samenleving* waarin David beschrijft hoe de Nederlandse multiculturele samenleving in elkaar zit en hoe elke groep de ander bekijkt) en daar had ik langer de tijd voor nodig dan anderen. Dat tweede hoofdstuk sprak me overigens al meteen aan. Het was grappig hoe herkenbaar maar ook confronterend het stuk was geschreven. De verteller vertelt hoe de bijvoorbeeld autochtone Nederlanders tegen Marokkanen kijken en hoe de Surinamers neerkijken op de Antillianen. Ik vond het schokkend toen ik las dat het inderdaad klopt dat zowat elke 'groep' in Nederland een hekel heeft aan de Marokkanen, ook al laten ze dat niet altijd merken. Ik gok dat mijn oma inderdaad liever naast een blonde studente in de bus zit dan naast een Marokkaans meisje met hoofddoek. Ik merkte ook hoe racistisch we eigenlijk zijn. Niet alleen de autochtonen hoor, de verteller beschreef ook hoe er binnen de allochtonengroepen minachting was.

Verder in het boek vond ik de stukjes waarin de hoofdpersoon David een negerin ontmoette leuk om te lezen, met name omdat de negerin vaak antwoordde met kortaffe zinnen en termen als 'dushi' en 'barka' gebruikte, wat ik dan weer herkende van de Nederlandse allochtonen op mijn school.

Ik vind Rowanda een leuk personage. Ze heeft een sterk karakter en laat zich niet met zich sullen. Ze heeft schijt aan bijna alles en in eerste instantie krijg je de indruk dat ze niks van de blanke David wil hebben. Al helemaal niet dat ze uiteindelijk een relatie zouden krijgen. Ik vind het grappig dat dat dus wel gebeurt. Ik heb niet het gevoel dat ik mezelf in haar kan verplaatsen, omdat ze zo verschillend is met mij. Ze heeft op haar 23^e twee kinderen van twee verschillende vaders en ze heeft geen opleiding gedaan. Dat maakt ook dat ze die schijt heeft. Wel kan ik me verplaatsen in Davids ex-vriendin Naomi. Ze is een net meisje en houdt veel van David. Hij heeft alleen genoeg van die nette mensen en is opzoek naar een intellectuele negerin – iets totaal anders dan Naomi. Toch blijft Naomi trouw op hem wachten, tot het zolang duurt dat ze het opgeeft en dat vind ik begrijpelijk. Naast dat vind ik dat ze soms overdreven maar toch ook begrijpelijke acties onderneemt om de relatie tussen haar en David te redden. Bijvoorbeeld dat ze een kamer in een hotel huurt en een romantisch avondje probeert te creëren. Dat vind ik mooi.

Waarom de auteur voor de korte hoofdstukken heeft gekozen, is voor mij niet duidelijk. Misschien omdat hij niet te lang bij een onderwerp wil blijven hangen. Misschien omdat hij vindt dat het te ingewikkeld wordt als het te lang

duurt en hij op een korte en directe manier zijn verhaal wil vertellen. Misschien omdat hij gewoon vond dat deze schrijfwijze het best paste bij hoe hij het verhaal wilde overbrengen.

‘Voordat ik bij haar thuis mocht eten, moesten we eerst naar een restaurant en naar de bioscoop en dan nog een keer uit eten, maar niet van dat tweedehandseten, en weer naar de bioscoop en twee keer wandelen in het park, en daarna moest ik zorgen dat -.

Ik zei: ‘Dat lijkt me een strak plan.’ –laatste zinnen van het boek, blz. 227

Het einde vind ik net zo goed gekozen als het begin. Kort en krachtig, net als de rest van het boek en toch heeft het een diepere betekenis.

De titel van het laatste hoofdstuk luidt: *Dag schoonheid (2)*. Ik moest even denken waar die ‘(2)’ voor stond, tot ik me bedacht dat het eerste hoofdstuk ook zo heette. Daarin vond de hoofdpersoon zijn verking. Het einde past precies bij het verhaal. De hoofdpersoon komt erachter dat zijn wens om een intellectuele negerin te vinden een illusie is en die wens daarom afsluit. Hij opent zijn keuzegebied en vindt een Marokkaans meisje – iemand waarvan hij dacht nooit iets mee te willen beginnen. Of ze uiteindelijk iets krijgen, daar kom je niet achter. Het is wel logisch als het zo is, gekeken naar de gelijkens tussen de titels van het eerste en laatste hoofdstuk plus de inhoud ervan. De auteur heeft dit einde gekozen, omdat het een redelijk open einde is en een mooie afsluiting van het verhaal is. De hoofdpersoon vindt dus misschien zijn droomvrouw en de afkomst van die vrouw is van het land waar de hoofdpersoon in het hele verhaal niets mee te maken wilde hebben. Het was ergens best voor de hand liggend en toch verrassend. Goed einde.

Het boek heeft me zeker iets geleerd. Het moraal van het verhaal zit hem waarschijnlijk in dat de Nederlandse samenleving zo in elkaar zit dat we elkaar allemaal in groepen verdelen, alsof we producten zijn die in de juiste schappen horen te staan. Als de autochtonen een jongen met donkere ogen, petje boven op zijn hoofd en trainingspak door de straat zien lopen, hebben we al meteen de neiging om te gissen waar hij heen zou gaan. *Want hij hoorde niet in onze straat. Het was een buitenlander. Een Marokkaan. Vooral met die groep wilde wij niets te maken hebben.* Andersom was het precies hetzelfde. Zag je een nette blanke man in pak door een achterstandwijk vol Antillianen en Marokkanen, dachten ze meteen dat hij bij de verkeerde bushalte was uitgestapt. Ze zouden vaak vol verwondering en verbazing naar hem staren.

Ik vind het goed hoe de auteur de lezers ervan kan overtuigen hoe dat zit. Mij heeft hij ook overtuigd dat onze samenleving slecht in elkaar zit in dat opzicht. Natuurlijk zijn er (cultuur)verschillen tussen de autochtonen en allochtonen en zal dat altijd zo blijven, maar de grote minachting die de autochtonen vaak hebben tegenover de rest vind ik racistisch en niet kunnen. Het probleem is echter dat er in grote lijnen al hartstikke veel aan gedaan is om de minachting weg te krijgen en de verschillen kleiner te laten worden en kan er niet veel meer aan gedaan worden. De generatie van nu leven al heel anders op dan die van mijn opa en oma – die niets moeten hebben van al dat Arabisch bloed. Ik groei op met Marokkanen in mijn klas en Antillianen op mijn school en dat vind ik goed. Gelukkig is er binnen mijn kring geen spoorje discriminatie te vinden en accepteren we alles en iedereen en daar ben ik erg blij mee.

Om terug te komen op het productengebeuren, vind ik dat de auteur dat op een creatieve manier heeft laten zien.

Het verhaal op zich is al bijzonder. Een joodse nette jongen wil een relatie met een intellectuele negerin, wie verzint het? Ik vind het grappig hoe je op zoiets kan komen en vraag me af hoeveel van zulke gevallen in werkelijkheid voorkomen. Het zal wel erg zeldzaam zijn, gok ik zo. De schrijfstijl is ook erg bijzonder voor mij. Het is heel kort

geschreven, zonder veel details (al beschrijft de verteller wel soms ineens de afkomst van sommige producten, waarschijnlijk omdat dat nogal dure producten zijn) en sommige hoofdstukken tussendoor gaan ineens over iets totaal anders. De vaagheid en het minimalisme spreekt me toch aan. Ik vind het bijzonder hoe een auteur met zo'n korte zinnestelsels en zo'n detailloos verhaal toch zo'n diep verhaal kan vertellen.

Kortom ben ik tevreden over het boek en ben ik blij dat ik dit boek gekozen heb.

Bronnen

<http://www.scholieren.com/boek/9374/alleen-maar-nette-mensen/zekerwetengoed>

<http://lijsters.plantyn.com/alleen-maar-nette-mensen>

<http://www.encyclo.nl/begrip/eufemistisch>